

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Hi ha Pujol i els a

"Desenganyem-nos, en la política catalana només hi ha lloc per a un home, i els altres fan de cornucòpia", diu un ex-antipujolista i l'ex-pujolista de la tertúlia diu que sí amb el cap, sense perdre de vista els bunyols de bacallà."

RAFA GIL

Jordi Pujol.

Dilluns, 6. Hi ha el món dels ex-antipujolistes que han capitulat sense condicions i el món dels ex-pujolistes que en parlen amb nou escepticisme, però que no li troben substitut. Són dos mons que alguna vegada coincideixen, pels efectes astrals d'una societat política més petita que no sembla i més tancada que no vol. "Desenganyem-nos, en la política catalana només hi ha lloc per a un home, i els altres fan de cornucòpia", diu un ex-antipujolista i l'ex-pujolista de la tertúlia diu que sí amb el cap, sense perdre de vista els bunyols de bacallà. Tothom ja parla del pacte de febrer: "Li ho ha dit ben clar, a Felipe González: t'ajudo fins al febrer, si és que no passa cap nou daltabaix". "Però, i si els mercats financers tornen a dir que no es reïen del govern socialista? No seria hora de "salvar el país" i de demanar eleccions anticipades? I si de cop i volta compareix un altre cas Roldán, o si per atzar sabem que algú va comprar-se l'Empire State amb els fons reservats?" Potser sí que és cert que la gent n'està farta, de crisi, perquè ningú no diu res més i la tertúlia es dissol, sense ni parlar de les eleccions municipals.

Dimecres, 8. Com un gall de brega, Felipe González domina l'hemicicle, amb el prestigi dels millors parlamentaris de la restauració democràtica. Irat per les crítiques d'Anguita o d'Aznar, se'ls mira com si fossin uns intrusos imberbes: no és bon orador d'excepció, però sí un diàlectic de pes, que domina el cos parlamentari, la contrarèplica i la dúplica, l'efecte insidiós d'allò que diu que no dirà per no

PEP ROMANÍ

Felipe González.

fer com fan els altres, però ho diu, deixant un regalim de verí. Juga amb les ulleres, les posa sobre la tribuna, diu "*por consiguiente*" i tergiversa algun període històric amb tota tranquil·litat. El feix de la manca de credibilitat li fa millorar el joc de cames, quan l'oposició creu tenir-lo contra les cordes, i aleshores té un bon ganxo d'esquerra, directe al càstig dels ronyos. Avui ha despatxat el primer terç del segle XX amb una interpretació tan esbiaixada que, en un Parlament més viu, n'hauria fet caure la pintura del cel ras. Ha dit que aleshores hi havia una crisi política rere una altra perquè els polítics àvids de poder —amb l'ajuda de la premsa addicta— exageraven els moviments d'opinió, etc. No sé si ha volgut fer al·lusió al paper que el monarca tenia en el "rellevisme" de la Restauració —amb poders per a retirar la confiança al cap de govern i triar de l'oposició un nou governant que sabés guanyar les eleccions—, però voler malentendre el règim de la Restauració de Cánovas que ve després de les guerres civils i d'una primera república irrisòria no lliga gens amb els discursos fets a Lovaina. Tothom sap que la Restauració no va ser perfecta —la gran imperfecció fou la d'un estat sense poble, com el desencís de Silvela—, però sí un bon exemple típic de positivisme polític, de Cánovas a Maura. "Com a acte de fe en la convivència hispànica" segons Vicens Vives, la Restauració "dura", és mig segle de pau que no necessita salvadors militars. La Constitució del 1876 fou prou flexible i oberta: tots hi entraven, ningú no en quedava exclòs. Però mancaven el desastre

Itres fan de cornucòpia

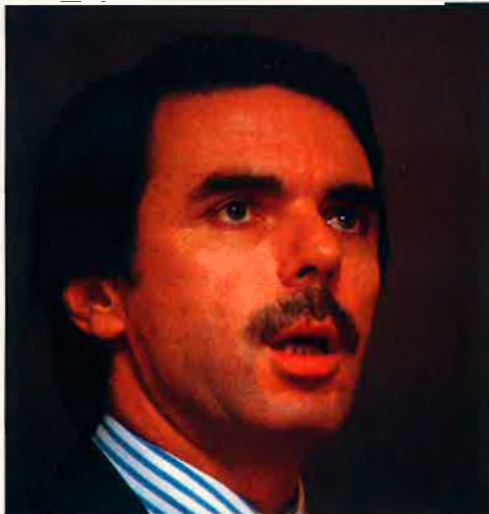
RAFA GIL

Julio Anguita.

de 1898, l'anarquisme, els estralls antimauristes, l'acte de bandolerisme parlamentari –diu Josep Pla– més fabulós que recorden els annals del Congrès. L'any 1923 arriba la dictadura de Primo de Rivera, qui per cert tingué una bona assistència socialista, amb Largo Caballero de conseller d'estat i la UGT feliç i contenta.

Dijous, 9. Tragicomèdia trilingüe: Jordi Pujol té una reunió amb periodistes estrangers i parla de la crisi. Segons Tom Burns del *Financial Times*, diu –entre més coses– que González està “tocat”, Burns escriu al seu diari que –segons Pujol– González “*has been hit in the wing*” –és a dir, que porta plom a l'ala–; en el debat parlamentari, Aznar retreu a Felipe González que el seu soci Pujol digui a *Financial Times* que està “*tocado del ala*”; Joaquim Molins, nou portaveu de CiU al Congrès, ha trucat a Barcelona per demanar al president de la Generalitat si és cert que hagi dit que González està “tocat de l'ala”; Pujol, amb gest expressiu i assenyalant-se el cap, ho nega. Efectivament, però és que ni el *Financial Times* ni el PP no han dit que Pujol cregui que Felipe González està tocat del bolet. Els anecdotaris diplomàtics en van plens, de confusions com aquestes, especialment per mor dels intèrprets, a l'inici de la guerra freda.

Divendres, 10. De bon matí, a l'aeroport em trobo un poeta que vaig conèixer quan fa dos o tres anys encara era d'avantguarda vertiginosa. Ara el veig de menú neo-noucentis-

RAFA GIL

José María Aznar.

ta, amb *velouté* carnerià, “raviolis” post-modernistes i indiots farcit de Foix. Porta una corbata d'elefants i de faquires. M'explica que va de viatge, aquest cap de setmana, per compte d'alguna associació d'escriptors o de poetes, per presentar una ponència sobre la lírica catalana dels anys 90. La impredecibilitat dels diners públics és miraculosa, sobretot si ens imaginem l'espectacle universal d'un grapat de poetes de les “minories lingüístiques” quan s'ajunten, subvencionats, per canviar cromos. Busco un bar on facin *bullshots* per alleugir com sigui la migranya.

Valentí Puig